Lajkó Félix, a zene Várvizi Pétere (aki a gasztronómia komlói Lajkó Félixe) jóval több boldogságflow-t hordoz magában, mint a komplett Nemzeti Együttműködés Rendszere vagy egy lottóötös. Kordzakóban és csőgatyában felmegy a színpadra Brasnyó Antallal, egyetlen szót se szólnak. Nincs se jópofizás, se konferálás, semmi manír.

Hegedű van és brácsa

Brasnyót alkalmazhatná az FBI, olyan koncentráltan figyeli és reagálja le azonnal Lajkó összes rezdülését, hogy elképzelni se tudom, milyen közös élményeik lehetnek, mert ránézésre minimum 10 év együttélés kellene ehhez az összhanghoz.

Lajkó meg zseni
Kezében sír, nevet, ugrik, reppen, száll, zakatol, recseg, szikrázik a hegedű, miközben elhozza a szerelmet, az elválást, elidőz egy tóparton, keresztülvágtat a sztyeppén, belegabalyodik egy világváros késő délutáni forgatagába, átugrik évszázadokat, egybegyúrja Bartókot és Amélie csodálatos életét, meggyomrozza és életre kelti a nézőt, hogy aztán lehűtse, megrázza és végül visszadobja székébe.

All you need is love

Nem tudni, hogy hány perce is kezdte el, és azt se, hogy honnan indultunk, csak azt érzékelni, hogy már benne vagyunk nyakig, fülig.
Lajkó olyan megvilágításba helyezi konkrétan az életet, hogy teljesen egyértelműnek hatnak olyan banális gondolatok, mint a Make love not war! vagy az Óvd a természetet!

Értelmezhetetlenné válik, hogy mennyi a svájci frank árfolyama, vagy, hogy mikor jön meg az előrendelt iPhone4, hiszen meghalunk mi is, ti is, fussunk hát ki a szabadba, öleljünk meg egy sunyi, nyugdíjas öregasszonyt, tegyünk vissza a fészkébe egy kipottyant verébfiókát, bocsássunk meg a szomszédainknak és rendeljünk Gambrinust, meg 2004-es Cuvée Carissimae-t és pálinkát.

A bokorból

Ott áll a színpadon Lajkó kordzakóban és csőgatyában (zsebében egy öngyújtó körvonalai) és ki tudja merre jár… Biztos távolabb, mint hinnénk, de egyben sokkal közelebb is.
Ha nem is a spájzban, de a kertek alatt.